

«Τί τρέχει;

— 'Ο κύρ 'Αναστάσης πεθαίνει... μᾶς τῶπε.

— Σᾶς τῶπε!

— Ναί... καὶ νὰ ἰδῆτε τί καλός! τώρα μᾶς ἔλεγε πῶς 'ς ἐμᾶς ἀφίνει ὅ,τι ἔχει, γιὰ τὴν περιποίησι ποῦ τοῦ κἀναμε, ἐν ᾧ 'μπροστὰ 'ς ἐκεῖνα ποῦ μᾶς ἔκανε αὐτὸς ... ἐμεῖς...

— 'Ο καυμένος!

Καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἐντὸς τοῦ ὁποίου διὰ τῶν ἡμικλείστων περσίδων τοῦ παραθύρου εἰσέβαλλε συγκεκρασμένον φῶς. 'Επὶ τῆς κλίνης ἔκειτο ὑπτιος ὁ γέρον, μὲ δεδεμένην κεφαλὴν, μὲ κλειστοὺς ὀφθαλμούς. Εἰς τὸν ἀσθενῆ ρόγχον τοῦ ψυχορραγήματος, οἱ ὅμοι του ἀνεπάλλοντο ἀπαισίως. 'Εκεῖ πλησίον ἴστατο ἡ κυρὰ Χρήσταινα.

«Πῶς εἶνε;» τὴν ἠρώτησα χαμηλοφώνως.

«Κακὰ καὶ ψυχρά.»

Θὰ το ἔβλεπον, χωρὶς νὰ ἐρωτήσω. 'Αλλ' ἐνόμιζα ὅτι ἦτο πάντοτε καιρὸς νὰ δοκιμᾶσω τὸ φάρμακον τῆς παιδρᾶς ἀναγγελίας. 'Επλησίασα τὴν κλίνην, βροντῶν ὀλίγον τὸ βῆμα. 'Ο κύρ 'Αναστάσης ἠνέφξε τοὺς ὀφθαλμούς, μὲ εἶδεν ἐπὶ στιγμὴν καὶ τοὺς ἐπανεκλείσεν.

«Αἶ, τί κάνεις, κύρ 'Αναστάση;»

Μοὶ ἀπῆντησε διὰ παρατεταμένου καὶ ἀνισχύρου μυκηθμοῦ. 'Ητο, φαίνεται, πᾶν ὅ,τι ἐδύνατο νὰ θυσιάσῃ πρὸς χάριν μου ἐκ τῶν τελευταίων του δυνάμεων... 'Η ὄψις του ἦτο ὠχρά, αἱ δὲ βαθεῖαι ρυτίδες καθίστων αὐτὴν ἀλγεινὴν. Ποτὲ δὲν θὰ ἐξαλειφθῇ ἐκ τῆς μνήμης μου ἡ ἀταξία τῶν λευκῶν τριχῶν τοῦ πώγωνός του, τὸν ὁποῖον εἶχε νὰ ξυρίσῃ πρὸ μυνός.

Μετὰ μικρὰν σιγὴν καὶ μετὰ τινὰς ὑπαινιγμούς, ἀνισχύρους νὰ κινήσωσι τὸ ἐνδιαφέρον του, ἠρώτησα, βάλλων εὐθὺς πρὸς τὸν σκοπὸν:

«Κύρ 'Αναστάση, ἔμαθες τὰ νέα γιὰ τὸ παιδί μας;

— Ποιὸ παιδί;», ἠρώτησε χωρὶς ν' ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμούς. 'Η φωνὴ του ἦτο βραγχώδης, ὡς ἔναρθρος ρόγχος.

«Τὸ παιδί μας... Τὸν Κωνσταντῖνό μας!

'Ο ἐτοιμοθάνατος ἠνέφξε παραχρῆμα τοὺς ὀφθαλ-

μούς καὶ μὲ φωνὴν ζωηροτέραν, βαθμυδὸν ἐμψύχουμένην, ἐπανηρώτησεν:

«Αἶ, τί;... τί νέα;

— 'Παντρεύεται.

— Μὲ ποιάν, καλέ; μίλιε!»

Εἶπον τὰς λαμπρὰς συγγενείας τῆς νύμφης μας.

«Καὶ πῶς τὴν λένε;

— Σοφία...»

Οἱ γαλανοὶ ὀφθαλμοὶ τοῦ γέροντος ἐξέπεμψαν δύο-τρεῖς λάμψεις, ὡς λυχνίας σθεννυμένης. Μεθ' ὃ ἀνυψώθησαν πρὸς τὴν ὀροφὴν, κυανόχρουν ὡς ὁ οὐρανός, μὲ τόσῃν ἐκφρασὶν γλυκείας εὐγνωμοσύνης, ὥστε ἡ καρδία μου κατενύγη. 'Ο,τι εἶπε κατόπιν ὁ πατριώτης ἠκούσθη ὡς ψιθυρισμὸς προσευχῆς:

«Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, σ' εὐχαριστῶ... Σοφία... Σοφία... ὁ Κωνσταντῖνός μου πέρνει τὴ Σοφία... ὠραῖο ὄνομα... καλὸ σημάδι!... Θεέ μου, σὰν θέλῃς γίνε-ται!... 'Η Σοφία...»

'Η φωνὴ ἀπέληξεν εἰς ἀκατάληπτον ψίθυρον. Μόνον τὰ χεῖλη του ἔβλεπον ἀκόμῃ κινούμενα ἐν τῇ προσευχῇ, χωρὶς νὰκούω τίποτε. 'Ανυψώθη εἴτα ἡ χεὶρ του καὶ διέγραψε μετὰ κόπου τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ... Κατεβίβασε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τοὺς ἐστρεψεν ἐπὶ τῶν εἰκόνων τοῦ ἀπέναντι τοίχου. Εἶδον ὅτι προσηλώθησαν ἐπὶ τοῦ ἀμαυροῦ θόλου τῆς 'Αγίας Σοφίας, ὑψουμένου ἐντὸς κυανοῦ στερεώματος, καὶ κατόπιν ἐπὶ τῆς σοβαρᾶς μορφῆς τοῦ Διαδόχου Κωνσταντίνου, μὲ τοὺς ἰούλους καὶ τὸν ἐπανθοῦντα μύστακα.

Πρὸ τῆς ὀψεως ταύτης ἰχνογραφήθη ἐπὶ τῶν ὠχρῶν χειλέων τοῦ γέροντος ἓν μειδίαμα ἀνεκφράστου γλυκύτητος καὶ εὐφροσύνης, — καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐκλείσθησαν πάλιν διὰ τελευταίαν φορὰν.

Τὸ μειδίαμα ἐκεῖνο, ὡς ἐξηκολούθει φωτίζον ἀμυδρῶς καὶ νεκρὰν ἀκόμῃ τὴν μορφὴν του, ἐνέκλειε τὴν μυστικὴν ἐλπίδα, ἥτις ἐμφωλεῖται βαθέως εἰς ὅλων τῶν 'Ελλήνων τὰς καρδίας. Καὶ ὡς τὸ ἐνθυμοῦμαι σήμερον μετὰ συγκινήσεως, τίς οἶδεν ἂν μίαν ἡμέραν — μεγάλῃν ἑλληνικὴν ἡμέραν, — δὲν θὰ τον ἐνθυμηθῶ μετ' ἐνθουσιασμοῦ!

'Εν Ζακύνθῳ.

Γ. Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΓΑΜΒΡΟΥ

'Ητο λυκόφως ὅτε, κρατῶν τὸν μάρσιπόν μου, ἀνεχώρησα ἐκ τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ ἵνα μεταβῶ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

'Εμῆλλον νὰ νυμφευθῶ τὴν ἐπιούσαν.

'Ο γάμος εἶνε σοβαρωτάτη μεταβολὴ τοῦ βίου τοῦ ἀνθρώπου, καὶ φυσικῶς τῷ λόγῳ, ἡ ἰδέα αὕτη κατεῖχεν ἐντελῶς τὸν νοῦν μου. 'Ελάτρευον τὴν μνηστῆν μου καὶ ἠγάπων τρυφερότατα τὴν μητέρα μου, ἥτις ὅμως μοὶ ὠμίλει περὶ τοῦ γάμου μου ὥστε ἐπρόκειτο περὶ τῆς κηδείας μου, ὅπερ δὲν ἦτο καθόλου εὐάρεστον δι' ἐμέ.

'Η μνηστὴ μου ἦτο κόρη τοῦ μακαρίτου στρατηγοῦ Φ* καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχον εἰσέτι παρέλθει δύω ἔτη ἀπὸ τοῦ θανάτου του, ἡ πενθερά μου ἐπεθύμει ἵνα ὁ ὁ γάμος τελεσθῇ ἐν στενωπῷ οἰκογενειακῷ κύκλῳ, ἐπειδὴ δὲ καὶ ἡ 'Εμμα μου ἦτο τῆς αὐτῆς ἰδέας, ἀπεφασίσαμεν νὰ ἀναχωρήσωμεν τὴν ἐπιούσαν τοῦ γάμου μας, ἵνα διέλθωμεν τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος ἐν τῇ ξένῃ, ὁ δὲ γάμος δημοσιευθῇ τὴν ἐπιούσαν μόνον τῆς ἀναχωρήσεώς μας.

Μετέβαινον μόνος, ἵνα τελέσω τοὺς γάμους μου. 'Η μήτηρ μου, κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεώς μου, ἀντὶ πάσης ἄλλης εὐχῆς, μοὶ εἶχεν εἶπει:

— Σοὶ εὐχομαι, παιδί μου, νὰ μὴ μεταμελήθῃς.

'Η μήτηρ τῆς 'Εμμας μου κατόκει εἰς ἑπαυλὴν τινα παρὰ τὸν Τάμεσιν καὶ ἐπειδὴ ὁ γάμος μας, ὡς προσῆπον, εἶχεν ὁρισθῇ διὰ τὴν ἐπιούσαν, ἤμην ἠναγκασμένος νὰ διανυκτερεύσω καθ' ὁδόν. Εἶχον προτιμήσει νὰ μεταβῶ πεζῇ ἐκ τοῦ σταθμοῦ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. 'Ενῶ ἔβαινον βραδέως θαυμάζων τὸ μαγικὸν τόπιον, ὅπερ ἐξετυλίσσετο ἐνώπιόν μου, παρατήρησα εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἄνθρωπον, καθήμενον παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ, ὅστις ἐνητχολεῖτο ἀποκόπτων μικρὰ τεμάχια, ἅτινα ἔρριπτεν εἰς τὸν ποταμόν, καὶ εἴτα ἀνεχώρησε ταχεὶ βήματι.

— 'Αναμφιβόλως ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ εἶνε τρελλός, εἶπον κατ' ἐμαυτὸν.

'Οτε δὲ ἔφθασα εἰς τὸ μέρος ἔνθα πρὸ μικροῦ ἴστατο ὁ ἄγνωστος, παρατήρησα ὅτι εὗρίσκετο ἐκεῖ ὁ παλαιός μου φίλος Χάθαμ, δεινὸς δημοσιογράφος. 'Εγνώριζον καλῶς ὅτι ἂν μὲ ἀνεκάλυπτε θὰ μὲ υπερχείρου νὰ τῷ διηγηθῶ ὅχι μόνον

τὰ κατ' ἐμέ, ἀλλὰ καὶ πάντων τῶν γνωρίμων μου. Ἀπεφάσισα λοιπὸν νὰ τὸν ἀποφύγω μεταβαίνων κρυφίως εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ δειπνῶν ἐν αὐτῷ. Ὑπέρτης τις ὑποκλινέσταντα μὲ ὑπεδέχθη εἰς τὴν εἴσοδον, ἀλλ' ἐνῷ μετέβαινον ἀμέριμνος ἐν ἀναπαυθῷ, προσέκοψα αἰφνὴς ἐνώπιον τοῦ σοβαροῦ γραμματέως τοῦ ξενοδοχείου, ὅστις μετὰ περιφρονητικοῦ βλέμματος, μοὶ παρουσίασε τὸ βιβλίον τῶν ξένων ἵνα γράψω τὸ ὄνομά μου. Οὐδόλως εἶχον λάθει ὑπ' ὄψει μου τὸν τόπον αὐτόν, ὅστις θὰ μὲ προσέδιδεν εἰς τὸν Χάθαμ, ἀλλὰ μοὶ ἐπῆλθε, ἀμέσως ἀρίστη ἰδέα πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ὀχληρᾶς συναντήσεως. Οὐδεὶς μ' ἐγνώριζεν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ ἐκεῖνον καὶ ἴσως δὲν θὰ ἐπανηρχόμην ποτὲ πλέον, ἀπεφάσισα λοιπὸν νὰ σημειώσω εἰς τὸ βιβλίον ἕτερον ὄνομα, ἵνα ἐξαπατήσω τὸν ὀχληρὸν φίλον μου· καὶ ἐπειδὴ οὐδὲν ὄνομα μοὶ ἐπῆρχετο κατὰ νοῦν ἔγραψα τὸ τοῦ ἐπισκεπτηρίου, ὅπερ εἶχον εὖρεαι καθ' ὁδόν, ἥσυχος δὲ καὶ εὐτυχῆς ὅτι ἀπέφυγον τὴν ἐπιδρομὴν τοῦ Χάθαμ, ἀνῆλθον εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ διέταξα τὸν ὑπέρτην νὰ μοῦ κομίσῃ ἐκεῖ τὸ δεῖπνον, μετὰ καλοῦ οἴνου Μαδέρας, ἀφοῦ δ' ἐξεπλήρωσε πιστῶς πάσας τὰς διαταγὰς μου, τὸν παρεκάλεσα νὰ μὲ ἀφυπνίσῃ ἐγκαίρως τὴν πρωΐαν ἵνα προφθῶ τὴν ἀμαξοστοιχίαν τῆς 6 π. μ.

Ἐκοιμώμην ἀρεκτὴν ἤδη ὥραν, ὅτε ἰσχυρὸς κτύπος μὲ ἀφύπνισεν, ἀμέσως ἐσυλλογίσθη ὅτι θὰ ἐπλησίαζεν ἡ ἔκτα καὶ ὅτι ὁ ὑπέρτης ἐφρόντισε νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἐντολήν μου, ἀλλ' ἡ πρωΐα μοὶ ἐφαίνετο λίαν σκοτεινὴ καὶ ἀνάφας κηρίον, παρετήρησα τὸ ὥρολόγιόν μου, ὅπερ εἰδείκνυε μόλις τὴν τρίτην. Ἀλλὰ καὶ ἕτερος κτύπος ἐπὶ τῆς θύρας μὲ ἠνάγκασε νὰ ἐγερθῶ.

— Ποῦτος εἶνε; ἐκραύασα.

— Ἐγώ, κύριε· μοὶ ἀπεκρίθη ὁ ὑπέρτης.

— Σὺ διέταξα νὰ μὲ ἐφύπνισῃς ἐγκαίρως διὰ νὰ φθάσω τὴν ἀμαξοστοιχίαν τῶν 6 καὶ ὄχι εἰς τὸ μέσον τῆς νυκτός.

— Μάλιστα, κύριε, βεβαίωτατα, κύριε, ἀλλὰ δὲν πρόκειται περὶ τῆς ἀμαξοστοιχίας· σὰς ζητεῖ ἕνας κύριος.

Πρὸς στιγμὴν ἐπίστευσα ὅτι ὁ Χάθαμ μὲ εἶχεν ἀνκαλύψει καὶ ἐκ τῆς δημοσιογραφικῆς του μανίας εἶχε προδῆ πέραν τοῦ δέοντος.

— Εἰπὲ εἰς τὸν κύριον αὐτὸν ὅτι κοιμῶμαι.

— Τοῦ εἶπον, κύριε, ὅτι κοιμᾷσθε, ἀλλὰ μοὶ ἀπήντησε, κύριε, ὅτι πρέπει νὰ σὰς ἐφύπνισω.

— Λοιπὸν εἰπέ του νὰ ὑπάγῃ νὰ κοιμηθῇ καὶ τὸ πρωῒ θὰ τὸν ἐνταμώσω.

— Πολὺ καλὰ, κύριε, ἀπήντησεν ὁ ὑπέρτης.

Ἀλλὰ μετὰ τινος στιγμῆς ἐπέστρεψε πάλιν καὶ μοῦ εἶπεν:

— Ὁ κύριος ἐκεῖνος, λέγει ὅτι πρέπει ν' ἀνοίξετε ἡμέτω· τὴν θύραν σας, κύριε.

— Σὺς συμβουλεύω νὰ μὴ διαταράσσετε τοὺς ξένους μου. Τὸ καλλίτερον καὶ διὰ τοὺς δύο θὰ εἶνε ν' ἀνοίξετε τὴν θύραν.

Ἡ ἐπιμονὴ τοῦ Χάθαμ δὲν ἦτο εὐκαταρρόνητος.

— Δὲν σὰς δίδω τὸ δικαίωμα νὰ μὲ διαταράσσετε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Εἶνε νύκτα καὶ θέλω νὰ κοιμηθῶ. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ κύριος, περὶ τοῦ ὁποίου μοὶ λέγετε, δὲν ἡμπορεῖ νὰ ζῇ χωρὶς νὰ μὲ ἰδῇ, εἰσάξατέ τον.

Ἡ γέρθη λοιπὸν, ἔστω τὴν σύστην καὶ πάλιν ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς κλινῆς μου περιμένων τὸν ἀδιάκριτον φίλον μου.

Βρεθεῖα βήματα ἠκούσθησαν ἐπὶ τοῦ δαπέδου καὶ δύο ἄνθρωποι, κρατοῦντες λυχνίσκον, εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ὁ εἷς δὲ ἐξ αὐτῶν, κλείσας τὴν θύραν, ἐτήρηχεν ἐπ' αὐτῆς, ἐνῷ ὁ ἕτερος ἐπλησίασε πρὸς τὴν κλινὴν μου.

Ἀμέσως μοὶ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα ὅτι ἦσαν κλέπται. Ἐκείνοιδενον φέρον μαζί μου μίαν χρηματικὴν ποσὴν καὶ ἐναυμάχησαν ὅτι εἰς κἄποιον τὸ ἀνεκείνωσα ἐν τῷ σιδηροδρόμῳ. Ὁ πολυτίμος μου μάστιγος — ὅστις περιεῖχε χρήματα, χρῶμα, τὸν νομικὸν δακτύλιον καὶ ἐν περιδέραιον ἐκ μαργαριτῶν, ὅπερ εἶχον ἀγοράσει διὰ τὴν προσφιλεῖ μου Ἑμμαν — ἔκειτο πλησίον μου, τὰ δὲ πιστόλιά μου εἶχον, εὐτυχῶς, ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιόν μου.

Ἦρξατο τὰ πιστόλια καὶ ἡτοιμαζόμεν νὰ ὑπεραπτίσω τὴν ζωὴν μου καὶ τὰ χρήματά μου, ἀλλ' ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ μὲ ἀρῶπισαν. Εἷς ἐξ αὐτῶν μοὶ ἀπῆρσε τὰ πιστόλια, ὁ δὲ ἕτερος μοὶ ἔδασε τὰς χεῖρας· καὶ εἶτα ἔστη ἐνώπιόν μου κρατῶν περιστροφὴν ἀνὰ χεῖρας.

— Βοήθειαν, ἐκραύαξα, δολοφόνει, ληστεῖα μὲ ληστεύουν καὶ θὰ μὲ φονεύσουν. Βοήθειαν! Βοήθειαν!

— Φίλτατέ μου κύριε, μοὶ εἶπεν ὁ ξενοδόχος· εἰσελθόν, οὐδόλως θὰ ἐλαφρύνετε τὴν θέσιν σας ἂν καταστρέψετε τὴν υπόληψιν τοῦ ξενοδοχείου μου.

— Εἶνε ἄδύνατον, ἐκραύαξα, νὰ εἰσθῇ καὶ σὺς σύμφωνος μὲ τοὺς ληστές.

— Ληστές! ἀνέκραξεν ὁ τὸν περιστροφὴν κρατῶν. Ἡμεῖθα ὄργανα τῆς ἐξουσίας καὶ ἡλθομεν διὰ νὰ σὰς συλλάβωμεν· τὸ γνωρίζετε πολὺ καλὰ, εἶνε μία ἐδόμας ποῦ σὰς ἀναζητοῦμεν.

— Ὅργανα τῆς ἐξουσίας, εἶπον μετ' ἀπορίας, ἀλλὰ τότε διεπράξατε μίαν ἀπὸ τῆς συνήθους ἀνοησίας, διότι μὲ συλλαμβάνετε ἀντὶ ἄλλου.

— Ἐκείνατε λοιπὸν λάθος· ποῦ ἐγράψατε τὸ ὄνομά σας: Κ. Μίτλ εἰς τὸ βιβλίον τῶν ξένων.

— Περὶ αὐτοῦ λοιπὸν πρόκειται...

— Ἀκόμη ὑποκλινέσταντα ἄνοιον; Εἴχραμεν σχεδὸν ἀπελπισθῇ ὅτι δὲν θὰ σὰς ἀνεκαλύπτουν, ὅτε εἷς ἐκ τῶν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ διαμενόντων, ὁ κύριος Χάθαμ, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζε τί ἐζητοῦμεν τότε· ἡμέρας, μᾶς εἰδοποίησεν ὅτι εἶχε ἴδαι τὸ ὄνομά σας εἰς τὸ βιβλίον τῶν ξένων.

— Ὁ ἀνόητος Χάθαμ λοιπὸν μὲ καταγγέλλει· καὶ ποῖον εἶνε τὸ ἔγκλημα διὰ τὸ ὁποῖον κατηγοροῦμαι.

— Κατηγορεῖσθε ἐπὶ πλαστογραφίᾳ.

— Πλαστογραφία; Ὁμολογῶ ὅτι ἔγραψα ἄλλο ὄνομα ἀντὶ τοῦ ἰδιοῦ μου εἰς τὸ βιβλίον τῶν ξένων, ἀλλὰ δὲν ἐγνώριζον ὅτι ἡ πράξις μου ἐκεῖνη θὰ ἐπέφερε τοιαύτας συνεπείας.

— Θὰ ἰδῇτε ἀργότερον ὅτι τὸ παιγνίδιον αὐτὸ εἶνε πολὺ δαπανηρὸν.

— Θὰ σὰς εἶπω διατὶ μετεχειρίσθην τὸ μέσον αὐτό. Ἐπεθύμουν...

— Σιωπῇ, ἀνέκραξεν ὁ ἕτερος, δὲν εἶνε καιρὸς δικαιολογίσεων, κύριε Μίτλ.

— Ὁνομάζομαι Λάμπ, Φίλιππος Λάμπ.

— Πολὺ ἀργὰ ἐπενοήσατε αὐτὸ τὸ παιγνίδιον. Τώρα πρὸ ὀλίγου μόνος σας ὁμολογεῖσθε ὅτι ἐπλαστογράφησατε. Ἐλάτε μαζί μας· ἐνδυσθῆτε γρήγορα.

— Δὲν ἐννοῶ τί λέγετε... θέλετε νὰ μὲ φυλακίσετε, διότι ἔγραψα ἄλλο ὄνομα ἀντὶ τοῦ ἰδιοῦ μου εἰς τὸ βιβλίον τῶν ξένων. Δὲν εἶχον κακὸν σκοπὸν. θὰ σὰς εἶπω ἀμέσως διατὶ τὸ ἔπραξα.

— Ἀφήσατε τὰς φουαρίας, γνωρίζετε πολὺ καλὰ ὅτι ζητοῦμεν νὰ σὰς συλλάβωμεν, διότι ὑπεγράφατε πολλὰ συναλλάγματα μὲ τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου Ἰσαὰκ Λεύη τραπεζίτου.

— Οὐδέποτε ἔπραξα, κύριοί μου, αὐτὸ τὸ ὁποῖον λέγετε, οὔτε εἶδον ποτὲ συναλλαγματικὴν τοῦ κυρίου αὐτοῦ.

— Αὐτὸ εἶνε περίεργον, ἀφοῦ ἐπὶ τόσα ἔτη διετελέσατε ταμίας του.

— Ἐγὼ δὲν ἔκαμα ποτὲ τὸν ταμίαν. Ἄ! τώρα ἀρχίζω νὰ ἐννοῶ. Καταδικάζετε τὸν πλαστογράφον Μίτλ.

— Βέβαια· καὶ μεγάλη σας μάλιστα ἡ εὐφυΐα νὰ τὸ ἐνοήσετε τὸσον γρήγορα.

— Καὶ μὲ ἐξελάδατε δι' αὐτόν. Ὁμολογῶ, ὅτι διέπραξα ἀνοησίαν νὰ γράψω ξένον ὄνομα, ἀλλὰ, σὰς βεβαιῶ, ὅτι ὀνομάζομαι Φίλιππος Λάμπ, ὅτι συνεργάζομαι μετὰ τοῦ πατρός μου ἐν Λιβερπούλ καὶ ὑπανδρεύομαι αἰρίον. Δὲν εἶμαι λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον ζητεῖτε.

— Δὲν ἐπιθυμῶμεν νὰ μεταχειρισθῶμεν βίαν, εἶπεν ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ σὺς μὴ ζητεῖτε νὰ ἐξαπατήσετε γέρω-λύκους σὰν καὶ 'μᾶς. Ἐλάτε γρήγορα μαζί μας.

Οὐδὲν εἶχον νὰ φροθῶ· ἤρκει μόνον νὰ τεθῶ εἰς ἀντιπαράστασιν πρὸς τὸν Ἰσαὰκ Λεύη καὶ θὰ μὲ ἡλευθέρουν αὐτοστιγμῇ. Ἀλλ' ἀργοπορία τοιαύτη, ἀναδόλλουσα τὸν γάμον μου, δὲν μὲ συνέφερε καθόλου, καὶ ἡ Ἑμμαν μου θ' ἀνησυχεῖ πολὺ. Μοὶ ἐπῆλθε πάραυτα ἡ ἰδέα νὰ προσκαλέσω τὸν Χάθαμ, ἵνα μαρτυρήσῃ περὶ τῆς ταυτότητός μου.

— Ξενοδόχε, ἀνέκραξα, σὰς παρακαλῶ εἰπέτε εἰς τὸν κύριον Χάθαμ, ὁ ὁποῖος μὲ γνωρίζει, νὰ ἔλθῃ ἐδῶ.

— Κἄποιος συνένοχος, πιθανῶς.

— Ὅχι, ἀπήντησεν ὁ ξενοδόχος. Ὁ κύριος Χάθαμ ἔρχεται ἐδῶ κατ' ἔτος καὶ τοὺς γνωρίζει ὅλους.

— Ὑποθίτω ὅτι θὰ εἶνε πρόφασις διὰ νὰ κερδίσῃ ὁ κατηγορούμενος καιρὸν. Μὴ ἀνησυχῆσετε τὸν κύριον Χάθαμ, χωρὶς αἰτίαν.

— Ἀλλ' ὁ ὑπέρτης, οὐτινος τὴν εὐφυΐαν ἤρχισα νὰ ἐκτιμῶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, καὶ ὅστις πρὸ ὀλίγου εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἔλαβε τὸν λόγον:

— Ὁ κύριος Χάθαμ, κύριε, εἶπεν, εἶνε κάτω, καὶ ζητεῖ πληροφορίας διὰ τὰ ιατρῆξαντα ἀπὸ τὸν μικρὸν ὑπέρτην. Ὁ κύριος Χάθαμ ἐνδιαφέρεται πολὺ δι' ὅ,τι συμβαίνει ἐδῶ, κύριε.

— Παρακάλεσέ τον λοιπὸν νὰ ἔλθῃ ἐδῶ.

Μετὰ παρέλευσιν στιγμῆς, ὁ Χάθαμ εἰσῆρχετο, οὐδέποτε ὑπέθεσα ὅτι θὰ ἡχαιοστούμην βλέπων τὸν Χάθαμ, ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην ἠγαλλώμην. Αἱ πρωταὶ τοῦ λέξεως ἦσαν αἱ ἐξῆς:

— Φίλτατέ μου: Τί τρέχει... Εἶς καλὸς νέος ὡς σὺ, νὰ ἔχῃς δοσοληψίας μὲ τὴν δικαιοσύνην, διηγηθῇτέ μοι τί τρέχει.

Τῷ διηγήθην διὰ ραχέων τὰ διατρέξαντα περὶ τῆς ἐπιθυμίας μου τοῦ νὰ μείνω ἄγνωστος, ἵνα μὴ δημοσιεῖσθῇ ὁ γάμος μου εἰμὴ μετὰ τὴν ἀναχώρησίν μου, καὶ περὶ τοῦ ἐπισκεπτηρίου, ὅπερ ἦρα καθ' ὁδόν.

Ἡ διηγήσις μου ἐτάραξε τὸν Χάθαμ, πρὸ πάντων διότι πρῶτος αὐτὸς ἡτύχης νὰ μάθῃ νέα, ἅτινα πάντοτε θεωρεῖ πολυτίμα καὶ οἱ κλητῆρες μὲ ἀφήκαν ἐλευθέρων μεθ' ἑαυτοῦ εὐχαριστήσεως, μεθ' ἧς μολοσσὸς ἀφίνει νὰ τῷ ἀφαιρέσῃ τοῦ στόματός του τεμάχιον κρέατος.

Ἀνεχώρησα μὲ τὴν ἀμαξοστοιχίαν τῆς 6 καὶ ὁ Χάθαμ μὲ συνώδευσεν μέχρι τοῦ σταθμοῦ.

Νομίζω ὅτι οὐδεὶς γάμος ἀνγγέλλθη διὰ τῶν ἐφημερίδων ταχύτερον τοῦ ἰδιοῦ μου. Ὁ Χάθαμ ἐφρόντισε νὰ ἀνακινήσῃ παντοῦ τὸ συμβάν μου, καὶ τὴν ἐπιούσαν ἄπαιται αἱ ἐφημερίδες περιεῖχον ἀφήγησιν τῶν συμβάντων μου καὶ ὅλοι οἱ φίλοι μου μὲ ἐπισκέφθησαν. Ἡ πρώτη ἐφημερίς, ἥτις περιέπεσεν εἰς χεῖράς μου ἐν Παρισίοις περιεῖχεν ἄθροον ἐπιγραφόμενον:

ΓΑΜΒΡΟΣ ΕΠΙΘΥΜΩΝ ΝΑ ΤΑΞΙΔΕΥΣΗ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

Ἐν Βερολίῳ δὲ ἐτέρᾳ ἐφημερίᾳ περιεῖχεν ἕτερον ἄθροον ὑπὸ τὸν τίτλον:

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΓΑΜΒΡΟΥ

ACHILLE

[Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ περιοδικοῦ «Tit-Bits»].